

Grotesk ~ En Gotisk Episk

av GE Graven

Kapitel XIV

~Liksom en flammande flotta drev facklornas sällskap över böljande svarta kullar, Lazarus i dess kärna och kämpande under tyngden av sammandragande kedjor. Lazarus steg upp till åsens krön och stannade. Han kastade tillbaka öronen, hans vida pupiller kollapsade till bara nålhål.

Framför honom sluttade landet och bredde sig obehindrat ut och presenterade ett stort slott på toppen av nästa platå. En blandning av fackellågor virvlade framför dess välbefästa portar. Folkmassan bredde ut sig, till och med runt slottsvallen och, kanske flera hundra meter djupt, tunnades ut den närmaste kanten av församlingen och spred sig mellan flera rader av grova hus med halmtak. En soldats hand sporrade Lasarus framåt, den grunda kullen.

”Täta leden! Vapen redo! Håll positioner!” vrålade eskortens överbefälhavare. Soldaterna kastade facklor åt sidan och klättrade runt Lasarus, den lösa formationen packades ihop till en stel fyrkant. Sköldar höjdes mot kanten och omslöt kuben, medan spetsar stack ut och riktade sig tydligt mot folkmassan. ”Ingen fara! Om leden bryts; slå till för att döda!”

Som en enhet flyttades det utåt sett skrämmande försvarsblocket framåt.

Folkmassan dånade lika obevekligt som en storm, men när festen närmade sig skingrades åskan och lämnade kvar bara syrsor, sånger och sprakande facklor som dominerade den stilla nattluften. Till slut, i det döda lugnet, delade sig ett hav av facklor – ett Dött Hav som böljade upp och lyste upp en väldefinierad stig rakt mot slottsportarna. Kanske drunknade Lazarus i hundratals storögda blickar; han sänkte blicken och gick uppför den nybyggda gången, tunga järn klingade mot varje steg han tog medan en kil av redo armborstskyttar banade väg för kvarterets procession.

Folkmassan mumlade, ljud steg från personer bakom dem. Åskådare utstötte förolämpningar. Sedan steg en sten upp över honom och träffade Lazarus i hjässan. Han föll sönder till marken, omtöcknad, med blod som rann längs hela hans hals. En armborstskytt fällde stenkastaren med en blix och den unge bonden kollapsade. Handlingen utlöste en vrålande protest. Hastigt lyfte två soldater upp Lazarus. Han stapplade fram mellan dem, med huvudet vinglat. Befälhavaren vrålade varningar till alla, men den ylande massan dränkte hans röst. Plötsligt rasade vägen till slottet, helt uppslukad av ilska nävar och viftande facklor.

Massorna samlades kring honom, medvetet om att Lazarus skulle bli demonernas kung och onskans furste. Kanske återberättade kvinnorna sina många jordiska plågor; de spottade på honom. Blixtar flög. Kanske mindes männen sina många svåra vägar; de kastade sig mot honom. Svärd huggna. Och under ett hav av rörliga fötter letade upphetsade barn efter stenar. **Gäddor störtade i blodbadet.**

Lord D'Alcicourts män slog tillbaka de djävulstörstande massorna. Även om män, kvinnor och barn föll sårade eller värre, strömmade fler fram. Dessutom, inom formationen, vände sig soldat mot soldat – blocket smulades sönder och folkmassan svalde dem hela. Arga armar ryckte tag i Lazarus och lyfte honom upp, och skickade honom runt under svordomar och skrik. Han var en kedjelindad mumie, drivande på rasande vågor av upphöjda lemmar. Slumpmässiga rop smälte samman till ett rytmiskt vrål som ekade över landet, *"Brûlez le Diable! Brûlez le Diable!"* Lazarus slog omkring, väsande och sparkande, uppslukad av alla sina ständigt växande smärtor. *"Bränn djävulen!"* skrek massorna.

Omedelbart stillade ett ekande stridshorn raseriet och alla blickar vändes mot slottet. Ovanpå dess vallmurar sprang bågskyttar i position, med sina pilar riktade mot folkmassan. Slottsportarna flög vidöppna och en kolonn av bepansrade riddjur dundrade ut, svärd och sköldar som glimtade i fackloras hav. Folkmassan exploderade som råttor som flydde från dagsljuset. De släppte ner Lazarus. Han rullade in i medvetlöshet. I det utbredda kaoset låg döda och sårade utspridda över området. D'Alcicourts hovvakt omringade Lazarus och snurrade runt

utåt, flankerande, med sköldarna uppe. Två riddare steg av hästen och hissade Lazarus över en häst, med magen nedåt. Som en, och lika hastigt som de stormade ut, dånade pansarkompaniet tillbaka genom vallarna, slottsportarna krossade bakom dem.

Och väl innanför slottsmurarna sköt de den medvetlösa Eljo av sin häst och ner i en djup grop på gårdsplanen. Mot dess bortre vägg stod en enda dörr av plåtjärn, som öppnades under jord, under slottet. På vardera sidan om dörren satt två fjättrade fångar som stal nervösa glimtar av sin senaste gäst. Båda var ovårdade med rufsiga skägg, men den ene hade en betydligt större närvaro, med blont hår, bred rygg och blå ögon. Han var ännu större än Lazarus och tänkbarligen en jätte bredvid sin mindre fängelsekamrat.

Med större delen av natten sedan över till tidig morgon vaknade Lazarus till liv – upprörd av ett pågående samtal mellan de två fångarna. Han låg stilla och lyssnade medan den större mannen hånade, hans djupa röst befleckad av en utländsk accent. "Om det är er Satan, varför låter han sig då bindas och kastas i en grop? Svara mig på det!"

Den mindre svarade: "Tja, det är kanske inte Satan själv, men ändå är det verkligen en demon. Även nu låtsas den bara vara tillfångatagen. Den ska bryta sig loss från de där järnen och döda oss alla!" "Det är varken din Satan eller en demon. Det är en Nattalf, sa jag dig – bär varje märke av" en. Och den kan inte befria sig själv – inte i de där järnen."

Lazarus rullade över, öppnade ögonen och satte sig med lite ansträngning upprätt. Han skakade bort det blodiga håret från ansiktet så att ett otäckt sår blottades högt ovanför hans vänstra ögonbryn. "Kära Gud", stönade han.

Den mindre fången stammade och kämpade mot sina järn. "Du ser! Där går det!" "Djävulen!" Han vädjade till vakter som gick fram och tillbaka på området nära gropens översta kant. "Lyft upp oss! Den vaknar!"

"Tystnad!" skällde en soldat och svarade. Han tittade på Lazarus och lyfte blicken mot den stjärnfyllda himlen, sedan vände han sig bort i en lugn avsked.

"Ja", fräste den store fången och klagade till den mindre, "Tyst! Dina skrik är värda en liten blomma." Den mindre mannen kisade mot honom, flåsade och stötte ryggen mot väggen, sittande stel men ändå, med hängande armar över upphöjda knän – kanske i ett försök att återta sin värdighet genom ett så trotsigt men slarvigt utseende. Han blängde på Lazarus på avstånd.

Till slut lutade han sig fram och väste åt Lazarus: "Det är inte jag du söker, djävul. Jag är kristen." Han pekade på den store mannen; "Det är han du söker – en man från norr – en

hednisk."

Lasarus försvarade sig; "Jag är inte en djävul."

"Kan du inte höra?" murrade Nordmannen åt den kristne mannen. "Han är inte en djävul. Jag sa ju vad han var."

"Mitt namn är Lazarus Gogu." Lazarus granskade sina kedjor.

"Gogu, kanske." Nordmannen lutade sig tillbaka och flinade. "Ändå, Gogu Nattalfen, är du det fortfarande."

Den kristne frågade honom: "Om du inte är en djävul, varför ser du då ut som en djävul?"

"Det var så jag föddes. Jag är en man – bara annorlunda."

"En man? Bara?" Nordmannen fnissade och vände sig till den kristne. "Nattalfen kallar sig man. Vad tycker du – man eller inte?" Han skrattade.

Lasarus frågade Nordmannen: "Vad är en Nattalf?"

"Du!" svarade han fräst. "Och om du kommer nära mig kommer jag att bryta nacken på dig."

Lasarus höjde på pannan och vände sig mot den andre. Den kristne sade: "Han är en man från norr. Hans folk tror att nattälvor är varelser som strövar omkring i skogarna vid skymningen."

"Är han då inte kristen?" frågade Lasarus.

Nordmannen skrattade. "Vår Alf vill veta om jag är kristen." Han skakade på huvudet i tydlig avsky.

Lasarus frågade honom: "Tror du inte att Jesus Kristus dog för våra synder?"

Med spända kedjor satt Nordmannen och stirrade på Lasarus. "Nej!" Han spottade på gropens golv. "Och aldrig skall jag svälja sådana lögner!"

"Var försiktig så att du inte förtjänar en rättmätig plats i helvetet", varnade den kristne honom.

Nordmannen stirrade på honom, rynkade läppen och lutade sig tillbaka mot väggen. "På min döden, min plats skall vara vid Odens bord—med mat, dryck, sång och jungfrur i *salarna* av *Valhall*. Och du kan behålla dina dumma historier för att skrämma små barn till vuxna fegisar."

"Du tror på myter", svarade den kristne, "Jag har sagt det många gånger sedan dess"; det finns ingen Oden eller *dalhelga hallar*. Se dig omkring – ingen talar om sådana dumheter, förutom du. Hur kan du tro –"

Nordmannen lutade sig fram, grep tag i den kristne i håret och ryckte hans huvud nära. Han murrade i hans ansikte: "Var försiktig! I min fars och brors land har jag sett många av er sort dödas för att de sa något obetydligt. Jag må vara bara en man bland er kristna, men ändå skulle ni i *mitt* land stå omgivna av *mitt* folk."

Lägg märke till denna sanning – alla skulle känna igen dig som 'Odens *hädare*' och skulle hugga ditt huvud

för det.”

Lasarus frågade dem: ”Varför är ni två i den här grop?”

Nordmannen släppte lös sin partner och lutade sig tillbaka. ”Vi är här inne, min gode Alf, eftersom min vän här dödade en man och stal hans häst.”

”Jag försvarade mig bara”, fräste kristen och drog ner baksidan av håret.

”Han drog på mig först.”

”Och om du inte hade stulit hans häst, skulle han inte ha dragit på dig. Sedan ledde du soldaterna rakt dit jag sov. Din jäkla dåre! Jag sa att jag var trött på att gå – jag sa inte åt dig att gå och stjäla en häst!”

”Nej, nej, nej”, utbrast kristen, ”De tänkte släppa dig. Du är inte här för min skull. Jag sa till dem att jag inte kände dig!” Han pekade anklagande mot norrmannen. ”Du satte dig själv här. Du erkände att du kände mig – och sedan talade

den där dårskapen om Oden, att du är bunden av sanningen och liknande. Det är din dåraktiga tro som fördömde dig – inte jag!”

”Så må det vara”, svarade Nordmannen och slängde sina kedjor i protest. ”Och genom min tro skall jag dö stolt för mina fienders hand. Och imorgon, när vi hängs, ska Valkyrian ta mig och lämna er att ruttna.”

Den kristne tillrättavisade honom: ”När vi hänger oss, skall du brinna i helvetet för din falska tro.”

”Hängd?” frågade Lazarus och höjde på ögonbrynen.

”Vi ska hängas i morgon – för våra brott”, erkände den kristne.

”För dina brott!” fräste Nordmannen. ”Bara det att jag gjorde misstaget att resa vid sidan av en mördande, tjuvlik, ljugande orm som du själv! Och för att du bevarar min tro inför mina fiender! Bara det!”

”Ändå är jag här för att träffa Lord D'Alcicourt”, insisterade Lazarus. ”Jag är inte här för att hängas.”

”Nej, Alf. Du ska inte hängas. Oroa dig inte.” försäkrade Nordmannen honom med endast sarkasm efter att ha fått en glimt av himlen. ”Morgonen är snart här. När det första ljuset gryr kommer det inte att finnas något kvar av dig att hänga.” Han vrålade ett högdraget skratt. Lazarus tittade upp. att upptäcka spetsiga, tunna moln omgivna av ett svagt rött sken.

”Tyst, hedning!” ropade en soldat ner. Lazarus famlade i hans kedjor och försökte befria sig.

”Du gjorde honom upprörd. Vad menade du med det?” frågade kristen.

Fortfarande fnissande svarade Nordmannen: ”Jag ska ingå ett vad med dig, min vän.” Han flyttade sig närmare den kristne och viskade: ”Jag slår vad om mitt folks ord mot ditt ord – din tro är emot min. Vad säger du?”

”Man kan inte satsa på tro.”

”Åh, men det kan jag. Om jag kan bevisa för dig att mitt folk har rätt, ska du då avsäga dig din tro och ansluta dig till Odens bord?”

"Du värdesätter inte din själ, och talar hädelser i din dödsstund."

"Jag satsar inte för att riskera min själ, utan för att rädda din."

"Vilket vad är det här?"

"Vid mitt folks ord – vid Odens och Lokes sanning, svär jag er att detta är en Nattalf och inte en av dina demoner." Han nickade mot Lazarus.

"Jag är – inte – en Natt – Alf", fnös Lazarus, fortfarande kämpande mot sina grepp.

Ändå fortsatte Nordmannen: "Snart ska han gå samma väg som alla Nattalfer. Du förstår; de kan inte vara ovan mark i dagsljus, för då brinner de upp när solen träffar dem."

Och när du ser honom brinna upp, skall du då svära trohet till mitt folks tro och till Oden?"

Den kristne tittade misstroget på honom med rynkad panna. "Du har tappat balansen." Han sneglade på Lazarus och kliade sig i skägget. "Menar du allvar?"

"Han kommer att brinna upp lika säkert som vi kommer att hängas", flinade Nordmannen. "Har vi vadet eller inte?"

Den mindre skrattade. "Nej, nej, nej – här är vadet. Istället ska jag rädda din själ. Om han brinner upp i solen, som du påstår, ska jag ge min själ till din Oden – vilket aldrig ska hända." Han skrattade och petade med fingret mot sin store vän. "Och om han inte gör det, vill jag att du omfamnar Herren Kristus som din Frälsare och avsäger dig din Odengud och ditt folks tro. Och när vi dör, i himlen, ska du tacka mig för evigt."

Mannen från norr drog ihop ansiktet innan han brast ut i skratt. "Det är anden!" Han klappade sin kamrat på axeln. "Då är det ett vad! Avgjort!"

"Klart", hånade den kristne. "Och jag ska hålla dig vid det." De två lutade sig mot väggen och tittade på medan Lazarus frenetiskt försökte få loss sina armar. Eljo reste sig upp och gled uppför väggen. Han vände sig om och gav den kristne rådet: "Du får inte satsa din själ på mig." Han tittade upp mot himlen och vände sig tillbaka till sina kedjor.

Den kristne reste sig långsamt upp. "Det är bara ett vad om man kan förlora. Att försvara Herren den Allsmäktige kan jag inte förlora. Och eftersom jag räddar en annan själ från sådana som du, vinner Gud den här." Den kristne flinade.

"Inget mer bedrägeri, min gode Alf." Nordmannen hånade Lazarus och blinkade. "Kom solen, han är Odens. Och du skall bli blott aska och stoft."

Slammeret av rustningar steg till ett dån när soldaterna omringade gropsryggen; deras armborst spända och redo.

"Ner!" skrek en soldat. "Ner nu!" Lazarus och den kristne hoppade ner på gropens golv. Nordmannen rynkade pannan och tryckte ryggen hårt mot väggen. Soldaten vrålade: "Alla fångar säkra!"

Klang! Knark! Järndörren till gropen svängde på vid gavel och en ström av beväpnade vakter strömmade ut. De flesta av dem pressade de kristna och hedniska fångarna mot väggen medan andra svärmade över Lasarus.

”Res på fötterna! Flytta på dig!” De visade snabbt Lasarus genom järndörren. Han stapplade genom en virvelvind av rustningar och svärd och nerför en underjordisk passage kantad av facklor, pikmän och bågskyttar. Gropdörren smällde igen bakom honom och en röst ekade uppför korridoren; ”Gropdörren säker!” Vakterna svepte Lasarus genom en underjordisk labyrint av krökningar och vändningar.

En av hans eskorter ropade: ”Stopp!” Soldaterna snurrade honom mot en dörr och hårdnade sitt grepp om hans kedjor. ”Kliv in.” Lazarus lydde. Dörren klickade bakom honom och ekon av mummel och rörlig metall försvann med de avgående soldaterna.

Luften hängde tjock – kryptakall, svagt söt av förruttnelsen av gammalt vax och fuktig sten. Han svepte genom det dunkla rektangulära rummet. Ett långt, grovt hugget bord stod mitt på golvet, långsgående, och två lika långa bänkar kantade sidorna. Dessutom brann två ljus i fat i motsatta ändar av bordet. Den närmaste vaxpelaren hade en hög låga som kastade en dansande ljuscirkel runt sin bas. Det borte ljuset gav inget ljus, men ett svagt rött sken blödde från dess veke. Och under den virvlande rökspiralen, på golvet och inkilad i det borte hörnet, låg en grov halmmadrass utsträckt. I det motsatta hörnet fick han en flyktig glimt av vad som verkade vara en platt råtta, liggande ensam och mestadels förfallen. Lazarus gled nerför väggen och skrapade sina kedjor mot stenar. Han kollapsade på madrassen och överlämnade detaljerna i sina nuvarande begränsningar till drömmarnas gränslösa rike.

~*~

Ändå, för vad som verkade vara ett övergående ögonblick, flydde hans drömmar och dörren slogs upp på vid gavel – och det gjorde även hans ögon. Plötsligt rullade han om och satte sig upprätt, kisande mot det starka ljusflödet som strömmade in genom dörröppningen. Två tjänare kom in med sjuvånings kandelabrar och placerade dem ovanpå bordet. När de gick med uttömda ljus, ställde sig en kolonn soldater i längs den borte väggen. Flera välklädda män kom in, följda av en ganska stor och slank medelålders, flintskallig biskop, klädd i full mundering. Han utbytte blickar med Lazarus, hans skiftande blick vittnade kanske om en min av vaksamhet, eller till och med motvilja. Bakom honom stängde vakter dörren och intog sina poster för att säkra den.

Skrivaren stannade framför bordet och stirrade på Lasarus innan han vände sig till biskopen.

"Det är sannerligen en djävul. Se på den – tänderna – öronen – och med vingar som en fladdermus."

"Jag är inte en djävul", kontrade Lasarus.

Biskopen rättade skrivaren. "Anklaga honom inte utan goda skäl – han har inte gjort oss någon skada. Vi får snart reda på det."

Skrivaren, biskopen och andra rörde sig medvetet omkring i rummet medan Lazarus svepte över soldaternas nervösa ansikten. Metall klirrade i skiftande led; och atmosfären präglades av en svävande luft som bar den söta doften av färsk svett, förbrukad ljusstalg och brända veckor. Skrivaren flåsade och satte sig vid bordet med ett bläckhorn, en fjäderpenna och en rulle pergament. Lazarus reste sig upp. Oroliga vakter grep tag i vapen när Lazarus klev mot väggen. Skrivaren rullade upp pappret och drog fjäderpenan. Nå, slängde den och placerade den över pappret. Han gav Lazarus en skarp blick och drog ett djupt andetag.

"Har du ett namn?" frågade skrivaren honom.

"Lazarus. Lasarus Gogu." Fjäderpennan klottrade.

"Det du nu bekänner, Lazarus Gogu, skall registreras som sanning. Svär du nu att endast bekänna sanningen inför Gud och Hans Helighet."

"Jag talar sanning."

"Mycket väl då. Vem tjänar du? Vilken Herre och Kung?"

Han svarade skrivaren: "Jag tjänar min Herre Gud och Kung." Tvivlande blickar for omkring.

"Kanske jag skulle fråga annorlunda", sa skrivaren, "Till vem svär du din trohet – till vilken adel och vilket land?"

"Jag är en Guds man. Jag svär min trohet till Honom, Hans Helighet och Kyrkan."

Biskopen log och steg fram. "Bra. Och tror du på en enda allsmäktig Gud, som är Fadern, Sonen och den Helige Anden?"

"Det gör jag."

Skrivaren slutade skriva och tittade upp och höjde ett ögonbryn. "Så du anser dig vara en människa – och av Gud?"

"Det gör jag."

"Män har inga vingar", svarade han med en ton som var genomsyrad av sarkasm. "Men säg mig, kan du faktiskt flyga?"

"Ja."

Skrivaren frågade honom igen medan han skrev: "Och hur långt kan du flyga på en gång?"

Lazarus svarade. "En halv kväll, innan jag måste vila." Ändå frös fjäderpennan till och skrivaren lutade sig tillbaka med tvivlande ögon och sammanbitna läppar. Flera vakter med vidöppna ögon mumlade.

"Tystna allihopa." Biskopen rättade dem. Han vände sig till Lasarus. "Lazarus, tror du på Kristus, född av Jungfrun, lidande, uppstånden och uppstigen till himlen?"

"Det gör jag."

"Bra." Prästen gick fram och tillbaka på golvet och nickade. "Det här är bra."

Skrivaren frågade: "Berätta om dina föräldrar. Vilka är de och var är de nu?"

Lazarus vred sig och kastade en orolig blick på biskopen.

Biskopen snurrade sig mot skrivaren och vinkade med en vinkande hand. "Låt oss inte dröja länge; ställ en annan fråga av större vikt."

"Mycket bra." Skrivaren himlade med ögonen och följde upp med nästa fråga; "Har du någonsin dödat eller varit i strid?"

"Inga."

Han doppade sin fjäderpenna, skakade den och studerade Lasarus. "Har du aldrig dödat? Ändå har du tänder som en hund. Säg mig, äter du kött?"

"Det har jag. Vad jag menar —"

Skrivaren avbröt honom. "Du säger att du aldrig har dödat?" Han grillade Lasarus och låtsades vara en blandning av oro och förvirring. "Men för att äta kött måste man döda för det, eller hur?" Och i en subtil anklagelse pekade han sin fjäderpenna mot Eljo. "Kan det vara så att du nu ligger inför detta råd?"

"Hör, hör." Biskopen viftade försiktigt med handen och hejdade skrivaren. "Ingen anledning till förvirring. Låt honom tala."

Lazarus bekände: "Jag dödade några vilda djur, men Guds bud gäller inte till djuren! Jag var hungrig och jag hade inget bröd!"

Skrivaren höjde ett ögonbryn. "*Nej – bröd?*"

"Inga. Jag hittade inga säden i skogen. Jag kan inte baka bröd utan säden."

"Så då tycker du om att äta bröd?" klottrade skrivaren.

"Nej, jag gillar *inte* bröd."

Skrivaren stannade och suckade. "Varför i Hans heliga namn ville du då baka bröd när du inte gillar bröd?"

Biskopen harklade sig och gick fram till honom med fingrarna knäppta under en stor mage. "Tror du att bröd och vin, i mässan som förrättas av kristna präster, genom gudomlig kraft förvandlas till Kristi kropp och blod?"

"Det gör jag."

"Utmärkt svar." Den listigt flinande biskopen gnuggade händerna och vände sig mot skrivaren, som satt orörlig. "Du antecknade hans svar, eller hur?"

Skrivaren svarade: "Men om det behagar dig skulle jag vilja fråga honom –"

"Det skulle inte behaga mig", biskopen lutade sig tungt mot bordet och skällde på honom, "Nu Anteckna hans svar." Han knäppte med fingrarna och pekade på pergamentet.

"Som du önskar." Skrivaren tjurade, men doppade sin fjäderpenna och lydde. Biskopen vände sig tillbaka till Lasarus med ett nöjt ansikte.

Skrivaren stammade, utåt sett orolig, när han ställde nästa fråga. "Och hur många fler finns det som din sorts – eh – flygande män?"

"Åh, ja", inflikade den vänliga biskopen, "Det måste sannerligen finnas fler flygande män."

"Hur många fler och var kan de vara nu?" Han knep ihop läpparna i ivrig förväntan.

"Jag vet inte. Jag är ensam."

"Det finns bara en av er?"

"Jag har inte sett någon annan."

"Jag förstår." Prästen rynkade pannan och smekte sin största haka samtidigt som han kastade sin besvikelse i golvet.

Från pergamentet läste skrivaren en annan fråga högt: "Vet du hur man använder en svärd, båge eller något vapen av något slag?"

"Jag gjorde en gång en kniv av ben – för att skära skinn och kött", erbjöd Lazarus.

Biskopen gick fram till Lasarus och granskade hans ögon. Han fick syn på Lasarus bönekors och sköt undan de överhängande kedjelänkarna för att kunna granska det bättre. "Varifrån fick du tag på den här?" Han lutade sig närmare under fortsatt granskning och andades tungt för sig själv, som självupptagna feta män ofta gör.

"Det var en gåva från mitt—från en munk—hans bönekors."

Den fete prästen rullade det i sina bleka och fina korvfingrar och undersökte dess slitna hörn. "Ja. Bara en munk skulle kunna slita ner ett bönekors på det sättet. Jag tror dig, Lasarus." Biskopen gav honom en svag blinkning och vände sig till vakterna. "Jag har sett tillräckligt. Ta bort dem."

Skrivaren reste sig och stack sin fjäderpenna i bläckhornet. "Kanske borde vi inte handla för hastigt."

Hur kan du vara säker på att han inte stal den från en fånge medan han satt i gropen?"

"Åh, jag är helt säker på att han inte gjorde det", svarade biskopen. Han drog i lagren av kedjor som höll halsbandet hårt mot Lasarus bröst. "Att korset skulle ligga under dessa kedjor kan bara betyda att han bar det redan innan han blev bunden. Djävulen bär aldrig kors." Prästen vände sig sedan till hela rummet medan han pekade på Lasarus. "Det här är ingen djävulsavkomma; det här är en flygande man; det här är en kristen som flyger."

man – och hans namn är Lazarus. Och som biskop i denna provins skall jag behålla auktoriteten i denna fråga och skall inte höra några hänvisningar från honom om motsatsen.”

Skrivaren rundade bordet och viskade till biskopen: ”Några ord med dig, om jag får? ” nickade mot ett avlägset tomt hörn av rummet. Lazarus spetsade öronen medan han, till synes i avskildhet, Skrivaren viskade sina bekymmer till biskopen. ”Vilken djävul som helst skulle veta hur man ska svara på vilken som helst av dessa frågor. Och det ser inte ut som något som skapats av Nåden eller i Guds ljus. Kanske vore det klokt att överväga att lämna de där—”

Prästen avbröt honom kort. ”Kanske du skulle göra klokt i att tänka på detta: Om du stör detta ömtåliga ögonblick, ska Lord D'Alcicourt låta dig bära de där järnen.” Han snurrade runt och skällde åt soldaterna. ”Hörde ni mig inte? Ta bort de där smutsiga järnen genast!”

Tre vakter sprang fram och klädde av Lazarus.

Skriftläraren fnös efter andan medan han samlade ihop sina tillhörigheter när Lazarus tilltalade honom: ”Jag är en flygande man.”

Skrivaren stelnade till och kastade blicken mot biskopen, där han fick se blängande ögon stirra tillbaka på honom. Han vände sin uppmärksamhet tillbaka till Lazarus, gav upp ett stelt leende och svarade. ”Ja, det är du – det.” Han kastade en blick på den nu nöjde prästen innan han tvingade sig ut ur rummet med sitt pergament och sin bläckhorn.

Lazarus bugade sig lätt för prästen. ”Jag står i skuld till dig. Tack.”

”Ja, det är du. Och kanske vi kan diskutera den lilla saken senare, i min avskildhet” ”kvarter”, skämtade han viskande medan han strök Lazarus över armen. Hans flin blev till en hård panna och en hög haka. ”Men du är inte fri än. Lord D'Alcicourt ska snart träffa dig .” Biskopen vände sig om och talade till soldaterna. ”Vi är klara här.”

Rummet rensades, dörren stängdes och Lazarus satte sig på en bänk. Fullständigt smutsig, med håret tovtigt av blod, vårdade han om skärsår och blåmärken under ett par lysande ljusstakar.

Avsevärd tid förflöt innan dörren öppnades igen för att presentera en medelålders kammarjungfru och hennes tre yngre tjänstekvinnor. Den feta kvinnan var nästan lika lång som Lazarus , och hennes ansenliga storlek kunde kanske nästan helt avfärda den blygsamma närvaron. av jungfrurna som följde efter henne. Hon bar en stor, överfylld bricka under barmen, fatet fyllt med tvål, salvor och diverse hygienartiklar. Hon stannade och inspekterade Lazarus, som satt på en bänk vid bortre änden av bordet.

Lazarus reste sig och bugade sig.

”Så, du är den framstående flygande mannen?” frågade hon. ”Lazarus, eller hur?”

”Jag är Lazarus Gogu”, erbjöd han.

"Jag har sett fler friska råttor – ni är äckliga", fnös hon innan hon gick till bordsändan. "Och jag kan känna lukten av er härifrån." Medan hon tömde innehållet ur brickan upptäckte hon att tjänstekvinnorna ännu inte hade rört sig, utan stod och stirrade på honom tvärs över rummet. En av dem grep tag i en hink med ångande vatten, en annan kramade om en bunt vikta tygstycken, och den sista höll i rena kläder och stövlar.

"Nå, kom hit", skällde hon på dem, "Mästare Lasarus ska inte bita. Han är kristen." De sprang fram och placerade sitt innehåll på bordet medan de betraktade honom. Han log, nickade, och de besvarade leenden.

Hon återvände till bordet och sysselsatte sig med att blanda salvor. "Mästare Lasarus, min Herre menade dig inget ont och är rasande över din misshandel. Han har sedan dess arresterat många. Jag kan försäkra er om att vi bybor inte spelade någon roll i det. De som samlades vid portarna kom från andra delar av provinsen – de blir djärva eftersom de vet att m' Lords armé är för liten för att genomdriva herravälde över hans marker."

"Ändå önskar Lord D'Alcicourt fortfarande tala med mig, eller hur?" frågade Lazarus.

"Javisst. Om du nu vänligen ville avgå för detta ändamål."

"Och han vet var jag är?" frågade Lasarus och gick runt bordet.

"Det gör han. Det är för ditt skydd som du är instängd, mästare Lazarus. Han insisterar på att du behandlas som hans framstående gäst." Hon tog tag i hans arm och flyttade honom rakt bakom sig.

"Stå här." Hon drog tvålhinken från bordet och ställde den vid hans fötter."

"Får jag prata med honom nu?"

Hon tittade på honom och fnissade. "Du är smutsig – och definitivt inte i stånd att söka audiens hos herre. Du måste riskera ett bad. Nu kör vi vidare. Kom ut ur de där skinnen." Kvinnan vände sig tillbaka mot brickan när pigorna omringade honom och steg lätt som änglar. Var och en drog fram en tvålig trasa ur hinken och vred ur den.

Lasarus ögon vidgades. Han tog ett steg bort från dem. "Avkläda dig? I detta ögonblick?"

"Ni vill verkligen träffa m' Lord, eller hur?" frågade hon honom över axeln.

"Ja, ändå, jag skulle hellre— "

"Åh, tyst nu. Jag uppfostrade fem söner och sa till dem, var och en: 'Ni har ingenting jag inte har sett sedan dess.' Klä av er nu så att jag kan tvätta er åt herre. Jag har mina order – antingen tar ni av er de där smutsiga skinnen eller så ska jag göra det åt er."

Hon förseglade de öppna salvflaskorna och lade tillbaka dem på brickan. "Han förväntar sig att ni ska skrubbas ner. Och ni behöver inte de där skinnen eftersom herre har ordnat med rena kläder och stövlar. Ni ska se —"

Bakom henne kippade en tjänarinna efter andan. En annan fnös till ett fniss och kvinnan skällde ut dem. "Jag ska inte ha något sådant beteende!" Hon vände sig om till dem i fortsatt föreläsning, "Så länge som –"

Ändå fick hon syn på Lazarus, som stod djupt generad.

"Åh, herregud!" utbrast hon med handen på kinden, medan allas ögon blev hypnotiserade av Lazarus exceptionella ansiktsdrag.

Hon harklade sig och skällde åt sina jungfrur: "Nå? Fortsätt!" De rusade fram och slängde tvåliga trasor på honom och skrubbede honom. Kvinnan tvättade hans hår, varefter hon hämtade en burk med salvblandningen och drog en trasa över såret i hans panna. Hon skötte om det. Och medan jungfrurna tvättade sig, skötte hon likaså de mindre såren på hans huvud.

"Det räcker." Hon placerade salvan på bordet och vände sig om med en ren tvättlapp. "Det djupare såret ska lämna ett ärr, men du ska leva."

Kvinnan höll hans huvud bakåt och tvättade hans hals. "Du behöver sannerligen inte rakas, mästare Lazarus. Har du aldrig fått hår annat än på huvudet?"

"Inga."

"Och har alla flygande män öron och tänder lika långa som dina?"

"Jag vet inte. Jag har inte sett någon annan—Aj!" spände sig Lazarus.

"Åh, var stilla; jag gör dig inte illa."

"Det är dem", erkände han och muttrade uppåt mot taket.

Hon tittade ner på topparna på tre huvuden, kanske församlade i bus. "Lilita! Är ni tjejer inte färdiga?"

Alla tre sprang upp, flinande. "Jaha, mamma."

"Flytta sedan hinken och skrubba hans bakdel." Kvinnan släppte hans huvud och tvättade hans axlar. "Lyft armarna. Och om du vänligen vill breda ut vingarna, mästare Lazarus, så kan vi rengöra insidan av dem också." Han gick med på det; de kippade efter andan; ändå fortsatte badandet.

Till slut torkade och pudrade kvinnan honom. Hon höll upp en vit volangskjorta, vars rygg var skuren på mitten. "Jag lämnade plats för dina vingar, men att ta på sig dem kanske är

"Lite av en uppgift." Ändå gled den över hans vingar och rullade perfekt på plats. "Underbar. Jag drog ihop den lite för liten.

Jag använde min äldste sons storlek för att få plats med dig. Han var också en stor man." Hon knäppte framsidan.

"Är det här hans skjorta?" frågade Lazarus.

"Åh nej." Hon fnissade. "Han har aldrig burit så fina kläder som dessa." Hon rättade till hans krage. "Ändå är han död nu."

"Vad hände med honom?"

Hon knep ihop läpparna. "Han blev dödad av det där monstret, Lord Hugon – Djävulen själv."

Hon tog ett par svarta byxor från en av jungfrurna och gav dem till honom. "Hans armé plundrade byfälten och dödade min man, mina fem söner och mina två döttrar. De kämpade tappert – ändå är vi ingen match mot Hugons armé."

"Varför dödade han dem?"

"För han är ett monster. Men nu är det nog – gjort är gjort som det är." Hon gav honom ett par svarta stövlar. "Sätt på dig dessa nu." Hon vände sig mot bordet och hon och hennes tjänstekvinnor samlade ihop sina tillhörigheter.

Med ryggen till Lazarus sade hon: "Vi badade dig med tvål och vatten, tvättade bort blodet och smorde dig med salvor. Det är allt vi kan göra."

Hon fyllde på brickan och instruerade en av jungfrurna: "Och hämta skinnen."

"Ja, mamma."

Hon drog efter andan som en fet kvinna och ropade till honom. "Nej, mästare Lazarus, du är ingen flygande man."

"Det är jag", insisterade Lazarus.

Hon vände sig om och utforskade hans ögon. Sedan lade hon händerna i höfterna och log beundrande. "Nej. Nu är du lika passande som en flygande prins. Och min Herre borde vara helt tagen av dig, precis som jag." Lazarus bugade och log.

"Nå, flickor, låt oss samla ihop allting. Vårt är klart." Kvinnan bar sin bricka till dörren och knackade.

Lazarus ropade efter henne; "Jag står i skuld till dig. Tack."

"Nej, det är du inte, mästare Lazarus. Två säsonger har gått sedan jag senast var mor till mina pojkar. Och bara en änka som blivit mor kan uppskatta sådana ögonblick." Hon log svagt och kikade ner i golvet, kanske för att få en glimt av de gångna säsongerna. Ändå öppnades dörren och en vakt lät dem komma igenom. "Farväl, mästare Lazarus", ropade hon tillbaka, medan hennes tre tyngda tjänarinnor följde efter henne.

"Ja, mamma", svarade Lazarus, fortfarande leende, och viftade med handen som en liten pojke, även när dörren klickade igen.

Till slut gick Lazarus runt bordet med huvudet nedåt och händerna knäppta bakom sig, och gick fram och tillbaka. en avbild av en fundersam, bevingad adelsman. Då och då kastade han en vaksam blick över väggarna och spetsade med öronen, kanske i någon undermedveten ansträngning att försäkra sig om det där avslöjande ljudet av helvetets inledning – ibland präglad av vad som kunde verka som ett surrande av många gräshoppor.

Under sin mycket korta vistelse började han snabbt ogilla murar och längtade istället efter den alternativa tryggheten i öppen rymd – i eviga himlar. Och, trots att han var under beskydd av herrns

Som en framstående gäst förblev Lasarus fånge hos en ännu högre härskare. Han försvann i stearinljusets ljus – i djup eftertanke – fullt medveten om att han inte kunde riskera att lämna rummet, eftersom dagsljuset nu härskade över jorden – den brännande solen fungerade som hans mästertvakt.

Men under tiden, i säkerhet från himlens infernaliska vagn, gnagde mer akuta bekymmer i honom. Framför allt, hur skulle han förklara för Lord D'Alcicourt, eller någon gudfruktig kristen för den delen, att han helt och hållet var en varelse skapad för natten, men ändå behöll sin avbild som kristen, skapad i Guds ljus? Dessutom kunde han bara be att, vilken uppgift Lord D'Alcicourt än hade i beredskap för honom – det var inte en syndig handling och krävde inte att dagens ljus skulle användas. Om en så enkel uppgift var som den, så skulle han, när den väl var fullbordad, kunde återigen vara på väg till Canello för att hämta broder Salvitino och uppfylla hans löfte om att hjälpa till att stänga Portstenen.

Men hungerns kvavheter ropade ur en ihålig mage som länge legat tom som en urtagen grav. Han vände sig mot dörren och sökte i luften med näsan. Svag till en början intensifierades lukten så att den bekräftade aromen av stekt fläsk. Röster ekade genom ytterkorridoren. Dörren svängde upp.

In stod en rad tjänare, var och en belastad med en ångande tallrik. Lasarus lutade sig mot väggen när de samlades vid bordet och fyllde ytan med silverfat i en festmåltid värdig en kung. Rostad fläsk och pepprad påfågel, fiskfiléer, mörkt kalvkött och grillat nötkött, och ugnsbakade kyckling- och viltbiffar tävlade om platsen på den trånga ytan. Kokta ägg och ostbitar dekorerade fat. Fruktyllda brickor bredvid skålar fulla av nötter. En kanna vin stod uppsvälld. Hela bordet förvandlades till ett vidsträckt kollage och kulinariskt mästerverk.

En efter en bugade tjänarna sig och log mot Lasarus innan de lämnade rummet. Slutligen, en En mager, äldre tjänare dukade upp en enda plats. Han lyfte en bägare och fyllde den med vin.

”Ska det bli en fest?” frågade Lasarus.

”Javisst; din, Mästare Lazarus. Behöver du något mer?” Ganska jovialisk, verkade han. Han strök en presenterande hand över hela bordet. ”Verkar allt till din smak?”

”Åh nej.” Lazarus skakade på huvudet, rynkade pannan och granskade festmåltiden noggrant. överväldigad av dess extravagans. ”Det är för mycket. Jag kommer att dö. Måste jag äta upp allt?”

”Nej, sannerligen inte”, fnissade tjänaren. ”Ät bara vad du vill, herre Lasarus. Om det behagar dig, väntar din plats.” Han gestikulerade mot tallriken och bägaren, till synes drunknad.

av omgivande rätter.

Lasarus gick fram till den plats där han hade bestämt sig och klagade: "Det finns gott om tid för många. Kanske ni också kan ge andra att äta, så att det inte blir dåligt."

"Åh, det ska inte bli förstört, mästare Lazarus." Tjänaren flinade. Han tittade över bordet.

"Vi ska alla festa imorgon, för din skull. Herregud är vid gott humör och firar. Och när du har blivit mätt har resten utlovats till alla slottstjänarna."

"Vad firar han?"

"Han hyllar dig, mästare Lasarus."

"Jag? Varför?"

"Nå, jag får inte diskutera sådana frågor, även om jag får anta hans skäl till det. Mästare Lazarus, behöver du något mer?"

"Jag – nej. Tack, herrn." mumlade han. Den leende tjänaren gick iväg och lämnade Lasarus att be över sin tallrik.

Och i ett ögonblick, efter att ha kysst hans bönekors, svärmade Lasarus bordet och fyllde sin tallrik med portioner av varje köttrett. Han njöt av varje portion – aldrig i hela sitt liv i klostret hade han föreställt sig att delta i en så fin bankett. Medan han åt middag var hans tankar någon annanstans, hängande vid sina katakombdagar som pojke – av de många gånger som Hans far stod vakt vid dörren medan han åt skålar med knaprigt bröd som åtföljde de små kött- eller ostbitar han kunde få tag på från matsalen – från de många scriptorium-böckerna han läste i hemlighet, de som beskrev kungar, herrar, slott och fantasifulle fester – eller hur han smög sig ur sängen och smög sig in i vinkällaren för att fånga en lömsk fet munk på bästa humör. För Lazarus verkade allt detta som händelser bara kvällar tidigare. Och i en utåt sett bitterljuv bemärkelse kände han det som om Odinos jovialiska anda dröjde sig kvar överallt omkring honom.

Först då fann han spritens ursprung bredvid sin tallrik som en full bägare med vin. vinkade honom med välbekanta men gamla ord: "*Drick inte längre vatten, utan använd lite vin, för din mages och dina ofta förekommande sjukdomars skämt.*" Minnet av Odinos hjärtliga skratt ekade i hans sinne. Han tog koppen, smuttade ur den och smackade med läpparna. Sedan kröp ett långsamt flin över hans ansikte. Han vände upp bägaren, sänkte den och suckade. Sedan tittade han upp i taket och vände sig till Odinos anda; "Den smakar bättre än den luktar." Han höll upp ytterligare en kopp och drog av ett påfågelben.

Medan den privata festen fortsatte, knackade Lasarus på kannan, sköljde ner nästan varje munfull kött med vin och blev allt gladare för varje ögonblick som gick.

Till slut fnissade han åt ingenting och inledde en öppen dialog med sig själv och maten.

Lasarus var berusad.

”Jag förstår nu, medan du var i källaren, varför du skrattade så.” Med ett tandigt flin skålade han för taket. ”Till dig, broder Odino, som är i himlen. Det står skrivet: *Och ingen, När han har druckit gammalt önskar han sig genast nytt, ty han säger: Det gamla är bättre.*” Han fyllde på sin bägare, lyfte resten av sitt påfågelben och tumlade bakåt, från bänken och ner på golvet. Vinet stänkte över hans skjorta, blötläggde den lila och bägaren rullade till ett hörn av rummet. Med den stora trumpinnen fortfarande i handen rullade han på sidan och fnissade berusat.

Lasarus letade efter sin bägare och fick syn på den i hörnet, bredvid vad som verkade vara en platt, förfallen råtta. Han tilltalade råttan: ”Du ser inte bra ut, min vän; trampade broder Clodius på dig?” Han flinade och fnös, och stödde sig klumpigt på ena armen. ”Mästerråtta, visste du att jag är en flygande människa?” Lazarus lutade lojt med öronen, som om han väntade sig svar. ”Så du tilltalar inte flygande människor?” Tystnaden försvann. ”Nå, ta då en tugga av det här”, han stabiliserade trumpinnen i rättans riktning, ”jag måste insistera på att du äter något. Du verkar lite – smal.” Han skrattade och babblade strunt.

Lazarus samlade sig delvis och försökte resa sig, men föll igen. Han sluddrade: ”Tja, Mäster Råtta, om du måste veta det, så är jag en man – flyger – öh – flyger –” Han kämpade sig upp på fötter och stönade: ”Jag kan inte – stå – upp.” Till slut stödde han sig mot bordet och sökte tomt på väggarna. ”Flög jag – man? Flyger jag – kära Gud.”

Till slut återfick han balansen och stapplade nerför bordets långsida, lutade sig mot det medan han svajade i en berusad dvala. Han kisade och tittade sig omkring med ett förbryllat uttryck, till synes förvirrad över sin nuvarande vistelseort. Hans blick landade sedan på den borte väggen där stenarna, i sin djupa berusning, tycktes andas – väja in och ut. Han lyfte sin trumpinne och studsade den mot väggen. ”Kanske du kan få den här att väcka liv också?” Han reste sig upprätt och skällde på väggen; ”Jag kallade inte på dig.” Han visste verkligen att väggen förblev stilla – att det enda som andades och väjde var hans berusade jag – men han kunde inte motstå frestelsen att göra den improviserade förolämpningen, när den väl slog honom. Han fnös och föll ner på golvet och stirrade ingenstans.

Plötsligt ryckte Lazarus till när ett välbekant ljud intensifierades – ett ljud som liknade vad som kunde ha

likna en annalkande gräshoppsvärm. Han kröp in under bordet med ögonen fästa vid den borte väggens fot, som stod oförändrad även när ljudet plötsligt upphörde. I skuggorna under bordet snurrade han huvudet mot den motsatta väggen och fick syn på ett par nakna fötter med svarta kloliknande tånaglar. De vassa spetsarna på de långa, böjda naglarna vilade jämnt över stengolvet.

"Kära Gud!" kippade han efter andan, darrande av skräck.

"Ja, käre flygande man", kom en mjuk röst från många kvinnor på en gång, "jag är din käre Gud." Fötterna marscherade runt bordet och planterade sig under bänken, stående tillräckligt nära för att han kunde lägga en utsträckt hand på dem. "Vad ska jag nu göra med dig, mästare Lazarus? Det verkar som att du inte vet hur man korrekt är död.

Är det ett så svårt tillstånd att förstå att jag, ensam, måste vara den som undervisar dig?" Lazarus förblev ännu tyst, följde fötterna när de gick slumpartat runt bordets omkrets, och stannade då och då innan de rörde sig igen.

"Din fest är ett altare som svämmas över av död. Se vad du gjorde med dem – huvudlösa, benlösa, utsöndrade och styckade, brända, kokta och sönderrivna. Hör du deras skrik, herre Lazarus?"

Plötsligt illamående grep Lazarus tag i magen bara för att upptäcka att den upprepade gånger vek sig. "Du åt dem. Kan du höra deras smärtor?" Överväldigad av sprängande kramper lade han sig ner på sidan, vaggande en mage som han kände skulle gå sönder. Sedan hörde han det: pyttesmå skrik som kom från hans inre – likt de blandade skriken från många döende möss.

"Vet du varför de skriker, mästare Lazarus?"

Lazarus vände sig mot där fötterna stod, men de var borta. Han rullade bakåt och såg Lucifaels ansikte sväva över hans, svarta ögon som brann ner. Han låg där förstenad.

"För att du vägrade äta brödet! Istället åt du *dem!*" murrade hon, "Du åt deras själar, Eljo!" Hon tog fram sin gamla flåkniv av vässat ben och drog försiktigt bladet över hans kind och läppar. "Kom och lägg dig nu ovanpå det här bordet åt mig!"

Mat spreds ut och tallrikar smattrade över stenplattorna bredvid hennes fötter medan hon dukade av bordet med breda och avsiktliga armrörelser – den en gång så eleganta och framstående adelsmannens festmåltid hade nu reducerats till inget annat än oskiljbara och motbjudande högar ovanpå ett smutsigt golv.

I ett ögonblick stod hon nu utanför bordet, där han senast såg hennes fötter. "Kom! Lägg dig på bordet; vi ska återuppväcka dem – vi ska ge dem nytt liv! Res dig nu!"

Lazarus darrade under bordet medan han stirrade på hennes långa, svartnaglade tår.

"Res dig upp, mästare Lazarus!"

[Slut på kapitel 14]

Detta litterära verk skapades

d uteslutande i hängivenhet till

Edgar Allan Poe (1809—1849)

— Må hans arv leva vidare inom oss alla —

~[GothicNovel.Org](https://www.gothicnovel.org)~